כדי אשתהא בהמה מצויה לעולי רגלים ואע"ג

דתנן -עד שלא הגיע הגורן מותר למכור ולשחום ניחא ליה ה ידליתעביד מצוה

בממוניה וחדר לזבון וליכול ואמאי קרי ליה

גורן דמבלה כגורן ס וכמה פרם פירש ר' יוםי

בר' יהודה אין פרס פחות ממ"ו יום מאי משמע

א"ר אבהו פרום פלגא פלגא דמאי פלגא

דהלכות פסח כי הא ידתניא ישואלין ודורשין

בהלכות פסח קודם לפסח ל' יום יו רשב"ג

אומר שתי שבתות: בן עזאי אומר בכ"ם באדר

בא' בסיון: במאי קמיפלגי ר"ע ובן עזאי ר"ע

סבר אדר הסמוך לניסן זימנין מלא וזימנין חסר זימנין דמיקלע ביום ל', וזימנין דמיקלע

בכ"ם ומשום הכי לא קביע ליה זמן ובן עואי

סבר שיאדר הסמוך לניסן לעולם חסר הילכך

קביע ליה זמן בכ"ם באדר באחד בסיון איידי

דלא נפישי אי אמרת ליקדים ליעשר עד דמטי

רגל שלמי להו: בכ"ם באב וכו': בן עואי

למעמיה דאמר האלולין מתעשרין בפני עצמן

וליעשרינהו ביום ל' זימנין דמחסרין ליה לאב

ובעינן למיעבד הכירא בחדש וישן: ר' אלעזר

ור"ש אומרים באחד בניסן בא' בסיון וכו': בא'

בניםן כרשב"ג יידאמר ב' שבתות בא' בסיון

. כדאמרן בכ"מ באלול רבי אלעזר ור' שמעון

. למעמייהו ®דאמרי בא' בתשרי ר"ה למעשר

בהמה: ולמה אמרו בכ"מ באלול ולא אמרו

באחד בתשרי מפני שהוא י"ם וכו': ותיפוק

. ליה דבעינן למעבד הכירא בחדש וישן חדא

ועוד קאמר חדא דבעיגן למיעבד הכירא בחדש

וישן ועוד מפני שהוא י"ם ואי אפשר לעשר

בי"ם ימשום סקרתא: ר"מ אומר באחד באלול

ר"ה למעשר בהמה בן עזאי אומר וכו': "תניא

אמר בן עואי הואיל והללו אומרים כך והללו

אומרים כך האלולין מתעשרין לעצמן וליחזי

מעמיה דמאן מסתבר וכי תימא זו לא מצי קאי

אמעמייהו והתניא בן עזאי אומר כל חכמי

ישראל דומין עלי הקליפת השום חוץ מן

הקרח הזה א"ר יוחנן מפי השמועה אמרוה

מפי חגי זכריה ומלאכי תניא (6) 🕫 באיזה צד

אמר בן עזאי האלולים מתעשרין לעצמן נולדו

לו ה' באב וה' באלול אין מצמרפין ה' באלול

וה' בתשרי אין מצטרפין ה' בתשרי וה' באב

מצמרפין פשימא מהו דתימא כי היכי דמפסקי

שנים מפסקי גרנות קמ"ל כדתנן חמשה לפני

ראש השנה וחמשה לאחר ראש השנה אין

מצמרפין חמשה לפני הגורן וחמשה לאחר

הגורן הרי אלו מצמרפין אמר רבא לדברי

בן עואי נולדו לו חמשה באב וחמשה

באלול וחמשה בתשרי כונסן לדיר להתעשר

מסורת הש"ם

יו) [נשית: פטחים זו לי מו פטחים ל ב) פסחים ו. וש"נ מוספחת דמגילה פ"ג ה"ב, ג) [ר"ה יע:], ד) [פסחים ו. וש"נ], ה) [ר"ה ב.], ו) וחגיגה ח.ן, ו) וחוספתא דר"ה פ"א ה"ו], א [ביאור משובח ומתוק תמלא בשל"ה סוף דף קפא. ומתוק תמנה בשנ"ה סוף דף קפה. במס" שבועות], עו) [מוספתה דר"ה פ"א ה"ו ופירושא של באיזה לד כמו כילד ועי' תור"ט ריש פ"ז דברכות ד"ה כילד], יו) [לעשר רש"שו. כ) נראה דמתיבת לחשים, לא נרחה המתיכת כדאתריגן עד בחדש וישן שייך לעיל במתני על הא דתנן שם באחד בסיון ובכ"ע באלול וע"ז פירש"י באחד בסיון כדאתרינן בגמי איידי דלא נפיש וכו׳ ובכ״ט באלול משום דבאחד בתשרי וכו׳ שבתות חודם ליב. ד"ה לוהן, ש) צ"ל מקרא עשר קיב. ד"ה לוהן, ש) צ"ל מקרא עשר מעשר דר"מ סבר באחד באלול דמקיש מעשר בהמה למעשר דגן מה מעשר כו'. צ"ק,

מוסף רש"י

משום סקרתא. שלובעו, דתנן (לקמן ע"ב) היולא בעשירי סוקרו בסיקרא ואומר הרי זה מעשר (חגיגה ח.).

רבינו גרשום

כדי שתהא בהמה מצויה. לקנות לעולי רגלים דאחר שעישרום לעולי רגלים דאחר שעישרום מוכרין אותן: ואע"ג דתנן עד שלא הגיע כו'. אפילו הכי משהי להו לגורן ומעשרן דניחא ליה לאיניש דליעבד מצוה דמעשרין ראיניש דליעבד מצוה המשרץ והדר מזבין להו: דטבלן בגורן, בטבל של דגן מדרבנן ולא מדאורייתא: פרוס פלגא. כדאמר כמה ישהה בבית המנוגע בכדי אכילת פרס וההוא פרס בכו אב לא כול חוווא לבית הוי פלגא כדאמרינן חציה לבית המנוגע: זמנין דמקלע הגורן ביום שלשים של אדר כשהוא מלא דאכתי הוו ט"ו יום לפסח וזימנין דמיקלע בכ״ט באדר כשהוא חסר משום הכי לא קבע . ליה זמן רבי עקיבא : בכ״ט באדר עואי אף יום איידי דלא ימים אלא ה' יום איידי דלא נפישי הני דילדי בקייטי אי אמרת ליקדום למעשר אמות ליעשרינהו ט"ו יום קודם שלמי להו קמי רגל דמיתאכלי ולא תהא בהמה מצויה לעולי רגלי׳ בעצרת: בן עזאי לטעמיה. כדאמר לקמן במתני׳ האלוליים כו אמו לקמן במוני האליים מתעשרין לעצמן: זימנין דמחסרי לאב. והוי ביום שלשים ר"ח אלול ואי הוי מעשרינהו ביום שלשים לא יהוי היכירא בין חדש לישן דהשתא נמי הוי ים. דאמר. ב׳ לעשורי: דאמר. ב׳ ומן דוו של עשורי: זאמו. בי שבתות דהוי י״ד יום קמי פסח: ואם שחט פטור. דלא הוי טבל מדאורייתא: הואיל והללו אומרים כך. רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים באחד בתשרי ר"ה למטשר רהמה ור' מאיר אמר באחד באלול. משום הכי אמינא דהאלוליים יתעשרו לעצמן מספיקא דלא ידעינן . כמאן כו': כקליפת השום שהוא כמאן כר: בקליפת השום שהוא קל: חוץ מן הקרח הזה. היינו ר' עקיבא רובי יהושע בן קרחה היינו בנו של ר' עקיבא. כדגרסי החם (שבועות ו.) א"ל ר' יהושע בנו של ר' עקיבא לר' עקיבא. למ״ה: מפי חגי זכריה ומלאכי אמרוה. הני תנאי והוי כנבואה מיצטרפין: פשיטא. דלבן עזאי מיצטרפין: פשיטאו יגבן כה. לא מיצטרפין אלולים: מהו דתימא כי היכי דמפסקי שנים. חמשה דתשרי וחמשה דאב דיש ביניהן גרנות של מעשר אימא לא ליצטרפו קמ״ל דמצטרפי

.... כדתנן חמשה כו':

לדי שסהא בהמה מלויה (כ). דכיון דאין גורן מעשר בהמה עד פרוס הרגלים ומשהי אינשי בהמחן עד אוחו זמן דלא לשחטיינהו עד שיעשרם בזמן הגורן שהוא סמוך לרגל ונמצא שיהו בהמות מלויות לעולי רגלים ליקח מהן בין לאכילה בין לקרבנות ואע"ג דתנן וכו": מלוה. להתעשר" דליעשר: דעבלה כגורן. מדרבנן כדאמרן בממני דמשהגיע הגורן לא ימכור ולא ישחוט עד שיעשר: פרום. כמו פרוסה: ל' יום. ופלגא הרי

ט"ו יום: (ג) כן ובן עותי. נמי סבר דומן הגורן הוי בפרוס ח החג ט"ו ימים קודם דמיום כ"ט דאדר עד ארביסר דניסן הרי ט"ו: זימנין דמיקלע ביום ל'. כי הוי אדר מלא: לא קביע ליה זמן. באיזה יום של אדר איירי: דלא נפישי. בהמות דנולדו מפרוס הפסח עד אותו זמן להכי לא מקדים ומעשר ט"ו ימים קודם הרגל כבשחר הרגלים: דחי חמרת וכו' שלמי להו. דבתר מעושרים ליזדבנו וליכלו כולהו בהמותן: בפני עלמן. ולא עם אותן שנולדו קודם אלול ולהכי אי הוה מאחר שלא לעשר (ד) עד יום האחרון של אלול שהוא בפרום החג ט"ו ימים אתי לערבובי הנהו דאלול והנהו דאב בהדדי וקמעשר מן החדש על הישן הילכך מקדים ומעשר הנהו דקין ביום האחרון של אב וקודם לא דכל כמה דמצינא לקרובי לרגל כי היכי דלא לישלמו קודם עבדינן: ביום ל. של אב: ובעיגן היכירא. דנהי דליכא למימר דליתו לעשורי הנהו דאלול והנהו דאב בהדדי משום דאכתי הוו אותן של אלול מחוסרי זמן משום דאכתי יום ראשון של אלול הוא היכירא בעינן למיעבד דלא ליחו לעשורי היום ולמחר חדש וישן בהדדי חדש אלול אב ולהכי לא מיעשרי הנהו דאב בחדש אלול כלל ואפילו ביום א': כרשב"ג דאמר. דהלכות הפסח שתי שבתות הודם ובאותו ומן נמי מעשרינן. ולהנהו תנאי לית להו פרום: באחד בחשרי וכו'. ולהכי לא מלי לאחורי מלעשר טפי מיום אחרון של אלול דבעינן היכירא בין חדש לישן. ובמס׳ ר״ה (דף ח.) מפרש טעמייהו דר' אלעזר ור"ש וטעמא דר"מ: **סקרסא.** צלע"ז מלו"א שלוצעין העשירי: **הואיל והללו אומרים כך.** דר"מ אומר באחד באלול ור"א ור"ש אומרים באחד בתשרי אני איני יודע הלכה כמי הילכך האלוליים כו': חוץ מן הקרח הזה. היינו ר"ע והא דגרסינן בכוליה הש"ם רצי יהושע בן קרחה היינו בן של ר"ע כדגרסינן התם (שבועות דף ו.) אמר לו ר' כדגרסינן התם (שבועות דף ו.) יהושע בנו של ר"ע לר"ע. אלמא דבן עואי היה חכם גדול והיה יודע להבחיו איזה טעם יפה וה"נ הוי מלי למיקם אטעמייהו הי מיסתבר שפיר: מפי שמועה אמרוה. לביז ר"מ ור"א ור"ש אמרי מילמייהו מפי השמועה מפי חגי זכריה ומלאכי ולכן לא היה רולה בן עואי לסמוך על מעשיו ולקבוע הלכה בהכרעתו: ה' במשרי וה' באב. שאחריו מלטרפין אע"פ שיש גרנות בינתיים:

ש"ר בת"ר ונוטל

לדי שסהיה מצויה. למכור לעולי רגלים דכיון דלא מחעשרי לא שחטי להו ולא מזבני להו פרום החג דמעשרן: ואע"ג דתנן במחני" למכור עד שלח הגיע זמן הגורן מוחר ולשחוט. דגורן הוא דקובען למעשר אפ״ה לא שחטי להון עד דמעשרן: דניהא ליה לאינש דלעבד מלוה בממוניה. שאין חסר נחינם דנעבד מנוט במנורים. בעדן עש. ב" כלום שהוא עלמו מקריב מעשרו ואוכלו שלמים: דעבל כגורן. כי היכי דגורן קובעת למעשר משנחמרח בכרי מדאורייתא כך ימים הללו קובעים את הבחמות מדרבנן כדתנן הגיע הגורן לא ישחוט עד שיעשר: פרוס פלאל. פרוסה משמע דבר הפרוס לב' חלקים: שואלים בהל' הפסח קודם לפסח. והיינן נמי מהלכות הפסח דמעשרין לבהמות דליתחזי למיכל ברגל. ^{כ)} כדאמרינן איידי דלא נפיש בחד

רי ר"ה הילכך מקדימון להם בכ"ע באלול בא' במשרי אע"ג דהוא ב' שבתות קודם משום דבעי היכרא בחדש וישן:

ולא בא' בסשר אע"ג דהוא ב' שבחות קודם משום דבעי היכרא בחד אין ובמאי קחפלי. ומניהו קשה לא דריש בפ"ק דר"ה (דף ח.) ובמאי קחפלגי. דהא בן עואר נו בל דמן בל דמן הוד בניסן הרי ש"ו זמנון. דע"ו יזם קודם הססת מקלע ביום ל' באלול מה מעשר דגן סמוך לגמרו עשורו כו' ר"א ור"ש סבר ימה באדר כגון דהוי אדר מלא ור"א לא הוי עד יזם ליהי אום ליהי אום אחדר ומנא ודיש יזם קודם הססת חקלע ביום ל' באלול מה מעשר דגן ב"ה שלו תשרי כו' וו"ל דאפ"ה כיון דהקל דרכשות מפי הסת דהיינו ידיד מניסן וא מאדר: זמנין דמקלע. פרוס ביום כ"ע באדר כשהוא דבן החי אדר מלא והיי לא פרוס ביים כ"ע באדר כשהוא דבן מעשר דגן מוני ווכל להר איזה עיקר: המחות יולדות מניסן וא מאדר: זמנין והפסת ביים והיים ליה אום ולדות אום בל לא במיי וים כדאמר בסתה חייר הדש וות ועל ביים ואון וומי נעלדה לא מיל לא בהדיהו ולא בהדיהו: ועשר ביום ל' באב. לי חייע וים ומנין באו לא באדי ביום לי באלול אין העולים לאלול ביים לעול היל באלו אין לרוס של לרוס ביים ליים לא מעשרים באלול משר בארה הי"ח אלול ציום לי באו לא מעשרין האלוליים לעמתן הילכך לא קבע זמן גורן של קייטי בריש באלול איים לאנו באום לי באו מון ביום לא הביים האלול אים לא באדר היא אלול ציום לי באלול מום לי באלול מום לא באדר היא אלול ציום לי באו למעשרין האלוליים לעמתן הילכך לא קבע זמן בון בל אדע העם לא באריים דהא אלמל מוסר בעינן למעבד היכרא בין חדש לישן לא דיש של בידעו אינים ההוא יומא משום דבעינן למעבד היכרא בין חדש לישן לידעו אינש דיש לאלול לא שייך בהני קייטי ואל משום דבעינן למעבד היכרא בין חדש לישן לידעו אינים לידע של בידע היכרא בין חדש לישן לידעו אינים אלול אין בהיים ההוא יומא משום דבעינן למעבד היכרא בין חדש לישן אל בידע היכרא בין מדש לידע מידע ביים לידע היברא בין מדי של היש לידע של היברא ביים לידע של היש ביים ביל בידע היברא ביים לידע היברא ביים לידע מידע ביים לידע של היברא ביים לידע היברא ביים לידע מידע היברא ביים לידע היברא ביים היברא דמחסרי ליה והוי ר"ח אלול ביום לי ולא מעשרין בהן ואע"ג דלא אחי לצרופי אלול בהדייהו דהא אכתי לא נולד שום טלה היום ואי נולד [הוי] מחוסר זמן אפ״ה לא מעשרים לקייטי ההוא יומא משום דבעינן למעבד היכרא בין חדש לישן דלידעו אינשי דמלול לא שייך בהי קייטי ולא מצטרפי לעולם דאלוג בהי"ט דא"כ מלחכה הוא. והא דקבעם למקרא היה שונה א' ב" ג' ד' וכשהיה יולא עשירי סוקרו בסקרא עד שיהא נירכר ואסור לצגוע בייש דא"כ מלחכה הוא. והא דקבעי בכ"ט באלול ולא קבעי ביום לי משום דרוב [שנים] אלול מסך והי יום לי ר"ה: הואיל והלל ואמרים דר. בא' במשרי יהיו אלוליים מתעשרין לעלחן דלא ידעינן בהדי דמאן לצרפינהו: מפי שמעם אמתוה. ר"מ ור"א ור"א פדם. ר"ע ביול קרח ביול ר"ע דלחה הוא רי יהושע בנו דר"ע דלמרינן בשבועות (דף 1) שאל " יהושע בנו דר"ע למחלה. ר"מ ור"א ור"ש כולהו מפי חגי זכריה ומלאכי וכדבר נבואה הוא ולא ניכר טעם הגלוי ⁶⁾ כמ"ד מקלחלת דבאומד הלב ומדלא ידעינן היכי אמור חגי זכריה ומלאכי ובדבר נבואה הוא ולא ניכר טעם הגלוי ⁶⁾ כמ"ד מקטרפין מה שטלדים בין אלול צלאלול דאידן שחא] דמשרי הוי ר"ה והלך ודאי בשנה אחם נולדו: מסי דמא ביל שבר לאול בירות בין משרי לאם הבא ואיו לו ב' דאבו וה' וחלל אחרינן דלא מצטרפין דשמא חדש פסף גרוש לו היה אדב וה' דאלול אמרינן דלא מצטרפין דשמא חדש נישן [הוא] אכול הכא דמיוב דודאי הוא [או] אלול ר"ה או משרי ר"ה ומכניסן לדיר ונוטל אחד מן האלוליים דוה ודאי הוא [הוץ הול הוא לוכון בורן הלכל הכא ודאי הוא להים דחיוב דודאי הוא [או] אלול ר"ה או ששרי ר"ה ומכניסן לדיר ונוטל אחד מן האלוליים דוה ודאי מעשר [הוץ וקרב למובח ולא שיכוון כר':

ניחא ליה לאיניש דליעביר מצוה בממוניה. אע"ג דלפני יו הזמן יכול לעשר ולשחוט ולמכור כיון שקבעו חכמים זמן דרך הוא י להמתין עוד ולעשר הכל ביחד: ואי אפשר דעשר ביו"ם משום סקרתא. תו [וא"ת] תיפוק ליה משום דאין מקדישין בי"ט שו י"ל לא

הייתי אוסר להקריבו שמא יבא להקדישו דהיינו גזירה לגזירה דהיא גופה לא אסור להקדיש בי"ט אלא מדרבנן יו כדאמרינן התם (בילה דף לו:) דאין רוכבין ע"ג בהמה ומפרש טעמא שמה יצה חוך לתחום והחמר ש"מ מחומיו דאורייתא יאן לא גזירה שמא יחתוך זמורה ועוד מלי למימר דאפילו להקדישו היה יכול בי"ט יכו משום שלמי שמחה כדחמר פ׳ שוחל (שבת דף קמח:) מקדים אדם פסחו בשבת וחגיגתו ברגל ומיהו הא ים דאמר התם ובריש ס (תמיד נשחט) יד היינו דוהא חובות החבוע להם זמן אבל אין קבוע להם זמן אין מקדישין ולא מסתבר שיהא מעשר כחובות הקבוע להן זמן מח כשילריך להו לשלמי שמחה דה"כ נדרים ונדבות נמי שהרי יולאין בנדרים ונדבות משום שלמי שמחה כדחמר במס׳ חגיגה (ד׳ ז:) ומ"מ כאן משמע דלא שייכי הנך שינויי דביו"ט של ר"ה קיימי וי"ל כיון דעשירי מאיליו קדוש אפילו לא קרא עשירי ולא שייך שו לאיסור הקדש כזה ביו"טש: חוץ מן הקרח הוה. פ"ה "ו היינו ר"ע ור' יהושע בן קרחה הוא ר' יהושע בנו של ר"ע וקשה "ח" מי סני ליה להזכיר

ר"ע בשמו שמזכירו בלשון גנאי כדכתיב (מ"ב ב) עלה קרח ובפ' שואל (שבת ד' קוב.) אמר יכן מהכא לקרחינאה כמה ולגנאי נתכוין לומה " משלה לקר למה) רבי שאל את "ל ובמס" מגילה (דף כח.) רבי שאל את רבי יהושע בן קרחה במה הארכת ימים [וכר] ואמר לו רבי ברכני ואמר לו יהי רצון שתגיע לחלי שני ואילו ר"ע כשנשא בת כלבא שבוע בן מ' שנה היה וקבל עליו לעסוק בחורה ^ס ועסק מ' שנים ומ' שנה פרנס ישראל ובספרי (פרשה ברנה) חניא ד' חיו ק"כ שנה משה והלל ורבן יוחנן בן זכחי ור"ע וביום שמת ר"ע (קדושין דף עב.) נולד רבי ואפילו נולד ר' יהושע בשנה ראשונה שנשא בת כלבא שבוע ^{לא]} לא היה כי אם שמונים כשנולד רבי ולכל הפחות היה ר' יהושע בן ק"מ שנה כשבירך רבי דבפחות מע' שנה לא היה מברכו לב! שהן חיי שנות אדם דכתיב (תהלים 3) ימי שנותינו ע׳ לגן ואז היה רבי בן ס׳ שנה נמצא כשברכו להגיע לחלי ימיו לא ברכו רק י' שנה ומה ברכה היתה זו ועוד ^{כד]} לכאורה מסתבר שלא נולד עד שעשה בי רב תרתי סרי לה] ותרתי סרי שנין נמצא כשהיה ר' יהושע יש וחתחי קרי שנין נחנלה כשהיה די יהושע בן קיית שנה לח היה רבי יותר מחלי שניו ורבינו נסים פיי $^{(1)}$ (קרחה) רבי אלעור ורבינו נסים פיי $^{(2)}$ (קרחה) רבי אלעור בן עודיה דאתר בירושלתי שהיה קרח $^{(3)}$ (וא"ר יהושע מהכל לקרחינא) ור"ת מפרש לא שה אדם לדם":

בופי חגי זכריה ומלאכי. פ״ה וכיון דנבואה היא כהילכתא בלא טעמא היא וליכא למיקם עלה ע"י טעם יחן איזה מהם עיקר ולא היה לו להזכיר נבואה דאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה אלא היה לו לומר הלכתא גמירי לה ישו ופרק כהן גדול (מיר דף נג.) גבי רובע הקב עלמות וחלי לוג דם ל נמי אמר מפי השמועה אמרה

מפי חגי זכריה ומלאכי ומיהו קשה לא] מהא דדריש בפ"ק דר"ה (דף ח.)

ונומל

עלמן וכו׳ שלא לעשר הנהו דקיץ עד יום האחרון: לעזי רש"י

עין משפם

גר מצוה

לג א מיי׳ פ״ז מהל׳ בכורות

לה ג טוש"ע א"ח סימן תכט

סעיף א: לו ד מיי׳ פ״ח מהלכות קדוש

סמודש הלי ה:

הגהות הב"ח

(מ) גמ' תנים (בחיום כד) תח"מ

ונ״ב ס״א כיצד: (כ) רש״ ד״ה כדי שתהא בהמה מלויה לעולי רגלים דכיון דאין גורן וכו׳ משהי אינשי וכו׳ לקרבנות הס״ד

יאח"כ מ"ה ואע"ג דתנן וכו'

יליתעביד מנוה דליעשר הס"ד

ז ליתוצביז ממום למעמר הס"ד ומיצת להמעשר נמחק: (ג) ד"ה ל' יום וכו' יום הס"ד ואח"כ מ"ה במאי קמפלגי ר"ע וב"ע

רהא בז עולי נמי: (ד) ד"ה נפני

מצו"א. מיצ"א [מיני"א].

שימה מקובצת ן ליה לאיניש דליעבד מצוה

ים כגורן מדרבנן: גם תי' רשבג"א ס כגורן מדרבנן: גם תי' רשבג"א שתי שבתות נמחק: ד] תימא דלא מצי למיקם אטעמייהו: ילא מצי למיקם אטעמייוו: סן מה"ד במאי קמפלגי דהא בן עזאי: ון בפרוס הפסח תי׳ החג נמחק: זן דלפני הגורן תי׳ הזמן נמחק: תן סקרתא וה"נ אמרינן . בפ״ק דחגיגה דאין יוצא ידי חובתו במעשר בהמה משום סקרתא דאתי לאפרושי מעשר בהמה בי"ט ותימה למה לי טעמא דסקרתא תיפוק: ען בי"ט כדתנז בפ׳ בתרא די״ט ומיהו אההיא דחגיגה י"ל דאי לאו טעמא דסקרתא לא: ין מדרבנן דכה"ג אמרינן התם בביצה גבי אין וכו׳ בהמה דמפרש טעמא: הוה כו׳ ועוד הוה אלא גזירה כו׳ מצי: יכן בי"ט לצורך שלמי שמחה כי ההיא דאמר בפ׳ שואל: יגן הא אמרינן התם: יינו דוקא חובות שקבוע להם זמן אבל שאין קבוע להם זהם זמן אבל שאין קבוע להם זמן אתם תנן אין מקרישין: לאסור: יון פ״ה דהיינו: שון שייך לרית מי טני כ" שמוכיר אותו לבשון גנאי על שם קרחות דלשון גנאי הוא כדכתיב: יען אמר ליה ההוא מינא לרי יען אמר ליה ההוא מינא לרי הושע מהכא כו׳ נתכויז ועוד תנא דארבעים שנה שימש ת״ח וכר׳ ומ׳ שנים פרנס ישראל וכל ימיו מאה ועשרים שנה דחשיב התם ד' חיו: (h) שבוע אכתי לא: (גן שכן הם סתם שנות חיי אדם: (ג) בהם שבעים שנה ואז: לד] ועוד דמסתבר שלא הוליד ממנה עד: ככן סרי שנה: כון שנה ממנה כו: כון מפרש דקרחה הוא כבר היה: כון מפרש דקרחה הוא שם אדם: כפן טעם ולדעת דברי איזה כו׳ להזכיר לשון נבואה: כען לה וכן ההיא דנזיר פרק: לן דם דאמר נמי מפי: (אן ומיהו ט דו האמו ומי מפי: מון דמיהו מ״מ קשה כאן דבפ״ק דר״ה דריש לקרא דכתיב עשר: (גן דגן דר״מ סבר בא׳ באלול דמה מעשר כו ור״א ור״ש סברי דמה

מעשר: **(גן** השמועה דחגי

וזכריה: